

PARAULA I VIDA

«L'essencial per a la vida del cristià»

Fa pocs dies que els Bisbes de Catalunya hem presentat un nou llibret breu, cridat a ser una bona ajuda per a la formació de tots els cristians, **L'essencial per a la vida del cristià**, amb les pregàries i veritats de l'Església Catòlica, traducció catalana del que ha publicat l'Editorial Vaticana. Juntament amb aquesta síntesi, s'ha posat a disposició de tots els cristians i els qui vulguin conèixer la fe catòlica, la quarta edició del Catecisme de l'Església Ca-

tòlica, que incorpora el darrer document de Benet XVI per a la promoció de la nova evangelització, la Carta apostòlica «*Ubi cumque et semper*» (21.9.2010). També s'ha reeditat el *Compendi del Catecisme*, i aviat tindrem el text en català de *YouCat*, una síntesi del Catecisme pensada especialment per als joves. Un conjunt de textos, doncs, que ens ajudaran a conèixer i estimar la fe catòlica explicada amb plena fidelitat.

L'essencial per a la vida del cristià, ens recorda amb brevetat tot el que un cristià ha de conèixer i ha de dur a la pràctica.

En la primera part s'hi recullen les *pregàries* i les *fòrmules* de la doctrina catòlica més essencials, i en la segona part s'exposa el que la fe és (el Credo), el que la fe dóna (els Sacraments) i el que la fe demana (els Manaments). El llibret es clou amb el text emblemàtic de Mateu 25,31-46, «*tot allò que fèieu a un d'aquests germans meus més petits, m'ho fèieu a mi*», una «filosofia de la vida que és la trobada amb la persona de Crist, essencial per a la vida del cristià» (*Epíleg* p. 125).

El 2012 es compliran els 50 anys que el beat Joan XXIII donava inici al Concili **Vaticà II** amb un programàtic i famós discurs (11 d'octubre de 1962) i també hi celebrarem els 20 anys de la promulgació del **Catecisme** per part del beat Joan Pau II (11 d'octubre de 1992). Són esdeveniments que marquen el nostre catolicisme actual i que orienten la necessària «**nova evangelització**» que reclamen els actuals moments històrics, especialment en els països d'antiga cristianització. Val la pena que els agraiem com es mereixen i els tornem a difondre àmpliament, tant els Documents del Vaticà II, com l'ensenyament del Catecisme de l'Església Catòlica, ja que és la formulació essencial i completa del contingut de la fe per als homes del nostre temps, en aquests moments en què urgeix refer l'entramat cristià de la societat humana, i la condició és que es refaci el lligam cristià de les comunitats eclesials mateixes que viuen en aquests països (cf. *Christifideles laici*, 34). I és que necessitem un renovat impuls missioner, amb una nova obertura acollidora del do de la gràcia.

Molt bé ho va expressar Benet XVI a la seva primera encíclica *Deus caritas est*: «No es comença a ser cristià per una decisió ètica o per una gran idea, sinó per la trobada amb un esdeveniment, amb una Persona, que dóna un nou horitzó a la vida i, amb això, una orientació decisiva» (núm. 1). Semblantment, a l'arrel de tota evangelització no hi ha un projecte humà d'expansió, sinó el desig de compartir la fe en Crist i l'acolliment de la salvació. Un instrument molt adequat per a realitzar aquesta nova evangelització és la utilització del *Catecisme* com a llibre de consulta i formulació sintètica de la nostra fe catòlica. Esperem que *L'essencial per a la vida del cristià*, també hi ajudi!

† **Joan-Enric Vives**
Arquebisbe d'Urgell

El Sant Pare prepara el seu viatge a la JMJ

Des del passat 5 de juliol, el Sant Pare descansa a Castelgandolfo, la seva residència d'estiu. Durant aquests dies, el Sant Pare prepara les seves intervencions a la JMJ de Madrid, on serà, si Déu vol, del 18 al 21 d'agost. Igualment, aprofita aquests dies per escriure la tercera part del seu llibre *Jesús de Natzaret*, dedicat a la infància de Jesús i als primers anys de la seva vida pública i missionera. També aprofitarà la seva estada a Castelgandolfo per fer la trobada de cada estiu amb els seus exalumnes de teologia i altres estudiosos del pensament actual. El tema de la trobada d'enguany serà la nova evangelització. A la foto, Benet XVI passejant pels jardins de la vila pontificia.

GLOSSA

Fent camí amb Jesús

Fa sis anys, quatre famílies amb quinze fills d'entre setze mesos i deu anys decidiren emprendre un pelegrinatge familiar d'amistat i de fe. Pretenien fer el Camí de Santiago per etapes des de Somport. Cada any un tros, aprofitant un pont o dies de vacances. Tenien com a projecte de fons la transmissió de la fe als fills en el pelegrinatge de la vida.

Durant aquests anys, s'hi han afegit sis famílies més. Ara són cinquanta els pelegrins amb cotxets, motxilles, adolescents, que tiren de la colla de mitjans i petits. Una comunitat on cadascú fa la seva aportació en les tasques prèvies —recerca d'allotjament, intenció, preparació de ruta— o en les pròpies de cada etapa —pregària del matí, jocs d'entreteniment, explicar llarguíssims contes per distreure el cansament dels més petits, preparar entrepans...

Els pares escrivien en un final d'etapa: «Des del primer any fins avui, a Carrión de los Condes, hem caminat molt i el camí no només és mesurable en quilòmetres. Hem avançat molt com a persones, com a equip de matrimonis, en el compromís amb els altres, en l'experiència de transmissió de la fe als fills. Hem après de la gent del camí, de la seva perplexitat en veure el grup i de l'acollidora resposta a cada poble. Hem caminat sota la pluja fent bona cara a les adversitats, hem descobert els nostres

fills en una vessant diferent de relació amb els altres, amb la natura, amb Déu, i també la seva capacitat d'esforç i d'encomanar il·lusió. L'experiència ens ha ensenyat que la fe en comunitat encoratja, que no fem comunitat només entre nosaltres, sinó també amb tots els pelegrins d'ara i de sempre.

Caminar ens ha ajudat a ser pacients, perseverants, servicials i generosos. Ha estat una gran oportunitat per als nostres fills, per aprendre que no sempre la recompensa i la satisfacció són immediates. Hem gaudit de les petites coses i contemplat Déu en la ruta. Sabem que el camí en companyia és menys feixuc. Preguem per poder continuar pelegrinant i aprenent durant tota la vida.»

Quina joia fer camí com Jesús, que passava pertot arreu fent el bé, que feia *excursions* amb els seus amics, que es manifesta ressuscitat en el camí d'Emaús! Perquè el camí compartit i compartint converteix els caminants humils en pelegrins, i Déu i ells passen el pas.

Vist des de fora, qualsevol podria pensar en la mandra, les dificultats, els riscos...; tantes excuses que es podrien trobar per no iniciar el camí... com en altres situacions de la vida. «Feliç l'home que en tu troba la força: de bona gana emprèn el camí!» (*Sl 84, 6*).

Enric Puig Jofra, SJ

ANY MARAGALL

Estimat Senyor Bisbe: Permeti'm dir-li la meva gratitud pel consol i fortalesa que la seva *Glòria del martiri* (la carta pastoral que Torras i Bages dedicà als fets de la Setmana Tràgica) m'ha dut

a l'esperit. Sols en la seva elevació i profunditat podia orientar-se el nostre judici i asserenar-se la nostra tribulació [...].

Mes ara, veient l'arrel en les profunditats de la terra, en el misteri de la perpètua lluita entre el bé i el mal que està en les entranyes de la creació; i veient la flor en l'amor que tira sempre cap al cel, ja no pot estranyar-nos la substància de lo fet, i els seus accidents ens semblen insignificants i miserables.

(Carta al bisbe Josep Torras i Bages, 11-09-1909)

DIUMENGE XVIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-3)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David.

▶ Salm responsorial (144)

R. Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.

El Senyor és compassiu i benigne, / lent per al càstig, gran en l'amor. / El Senyor és bo per a tothom, / estima entranyablement tot el que ell ha creat. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat, els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invoquen, / dels qui l'invoquen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 8,35.37-39)

Germans, qui serà capaç d'allunyar-nos del Crist, que tant ens estima? Els contratemps, la por, les persecucions, la fam o la nuesa, els perills, la mort sagnant? De tot això en sortim fàcilment vencedors amb l'ajut d'aquell que ens estima. Estic ben segur que ni la mort ni la vida, ni els àngels o altres poders, ni res del món present o del futur, ni els estols del cel o de les profunditats, ni res de l'univers creat no serà capaç d'allunyar-nos de Déu que, en Jesucrist, el nostre Senyor, ha demostrat com ens estima.

▶ Evangeli segons sant Mateu (Mt 14,13-21)

En aquell temps, quan Jesús rebé la nova de la mort de Joan Baptista, se n'anà amb una barca cap a un lloc despoblat. Així que la gent ho va saber, el van seguir a peu des dels pobles. Quan desembarcà veié una gran gentada, se'n compadí i curava els seus malalts. Els deixebles, veient que es feia tard, anaren a dir-li: «Som en un indret despoblat i ja s'ha fet tard. Acomiadeu la gent. Que se'n vagin als poblats a comprar-se menjar». Jesús els respongué: «No cal que hi vagin. Doneu-los menjar vosaltres mateixos». Ells li diuen: «Aquí només tenim cinc pans i dos peixos». Jesús respongué: «Porteu-me'ls.» Llavors ordenà que la gent s'assegués a l'herba, prengué els cinc pans i els dos peixos, alçà els ulls al cel, digué la benedicció, els partí i donava els pans als deixebles i ells els donaven a la gent. Tothom en menjà tant com volgué i recolliren dotze coves plens de les sobres. Els qui n'havien menjat eren tots plegats uns cinc mil homes, sense comptar-hi les dones i la mainada.

▶ Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-3)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclínad el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David.»

▶ Salmo responsorial (144)

R. Abres tú la mano, Señor, y nos sacias de favores.

El Señor es clemente y misericordioso, / lento a la cólera y rico en piedad; / el Señor es bueno con todos, / es cariñoso con todas sus criaturas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / y sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones; / cerca está el Señor de los que lo invocan, / de los que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rm 8,35.37-39)

Hermanos:

¿Quién podrá apartarnos del amor de Cristo?:

¿la aflicción?, ¿la angustia?, ¿la persecución?, ¿el hambre?, ¿la desnudez?, ¿el peligro?, ¿la espada? Pero en todo esto vencemos fácilmente por aquel que nos ha amado. Pues estoy convencido de que ni muerte, ni vida, ni ángeles, ni principados, ni presente, ni futuro, ni potencias, ni altura, ni profundidad, ni criatura alguna podrá apartarnos del amor de Dios manifestado en Cristo Jesús, Señor nuestro.

▶ Evangelio según san Mateo (Mt 14,13-21)

En aquel tiempo, al enterarse Jesús de la muerte de Juan, el Bautista, se marchó de allí en barca, a un sitio tranquilo y apartado. Al saberlo la gente, lo siguió por tierra desde los pueblos. Al desembarcar, vio Jesús el gentío, le dio lástima y curó a los enfermos. Como se hizo tarde, se acercaron los discípulos a decirle: «Estamos en despoblado y es muy tarde, despide a la multitud para que vayan a las aldeas y se compren de comer.» Jesús les replicó: «No hace falta que vayan, dadles vosotros de comer.» Ellos le replicaron: «Si aquí no tenemos más que cinco panes y dos peces.» Les dijo: «Traédmelos.» Mandó a la gente que se recostara en la hierba y, tomando los cinco panes y los dos peces, alzó la mirada al cielo, pronunció la bendición, partió los panes y se los dio a los discípulos; los discípulos se los dieron a la gente. Comieron todos hasta quedar satisfechos y recogieron doce cestos llenos de sobras. Comieron unos cinco mil hombres, sin contar mujeres y niños.

Multiplicació dels pans (Gravat del *Llibre d'Hores del Duc de Berry*. Museu Condé, Chantilly)

COMENTARI

Menjar per a tothom

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

□ **Dilluns** (litúrgia hores: 2a setm.): Nm 11,4b-15 / Sl 80 / Mt 14,22-33 (o bé: 14,13-21)
 ■ **dimarts**: Nm 12,1-13 / Sl 50 / Mt 15,1-2.10-14 (o bé: 14,22-36) ■ **dimecres**: Nm 13,2-3a.26-14,1.26-30.34-35 / Sl 105 / Mt 15,21-28 □ **dijous**: Nm 20,1-13 / Sl 94 / Mt 16,13-23 ■ **divendres**: Dt 4,32-40 / Sl 76 / Mt 16,24-48 □ **disabte**: Dn 7,9-10.13-14 (o bé: 2Pe 1,16-19 / Sl 96 / Mt 17,1-9) ■ **diumenge** vinent, XIX durant l'any (lit. hores: 3a setm.): 1Re 19,9a.11-13a / Sl 84 / Rm 9,1-5 / Mt 14,22-33.

La crisi que patim està prenent dimensions universals. O potser el que passa és que estem veient molt de prop unes necessitats que en altres parts del món són habituals i ara ens arriben també als països rics. Entorn nostre creixen l'atur, la pobresa, fins i tot la fam. Cada dia hi ha més persones que no tenen mitjans ni tan sols per viure dignament o per mantenir la seva família. Institucions com Càritas veuen com van creixent les peticions d'ajuda que els arriben, i se senten incapaces de donar resposta a totes les necessitats. Davant d'aquesta situació està començant a manifestar-se en la nostra societat la sensació que no podem fer-hi res o que no ens

correspon a nosaltres, i ja hi ha gent que demana, per exemple, que els immigrants se'n tornin als seus països.

Els evangelis expliquen que en una ocasió Jesús es trobava en un lloc despoblat i hi havia molta gent amb ell. Com que fa estona que hi són, i han de menjar, els deixebles s'acosten a Jesús i li proposen que se'n vagin i que cadascú es compri el que necessiti. De manera inesperada i sorprenent, Jesús diu als deixebles que s'encarreguin de donar menjar a tothom. Ell mateix pren la iniciativa i, després d'invocar Déu, comença a repartir els aliments que tenen a mà. La multitud era molt gran, i tanmateix hi va haver menjar

per a tothom. Fou així perquè van ser generosos? Perquè cadascú va compartir el que tenia? Perquè Jesús era amb ells? La generositat, la confiança i la pregària van fer realitat el que semblava impensable.

La mateixa experiència és possible també avui. En el món hi ha recursos per alimentar tothom qui passa fam. Això sí, cal decisió, generositat, capacitat de compassió i ganes de compartir.

Sigui aquí o sigui en altres llocs del món, hi ha molta gent que necessita aliment. I nosaltres tornem a sentir la veu de Jesús que ens diu: «Doneu-los menjar vosaltres mateixos.»

Agustí Borrell

BÍBLIA I SOCIETAT ACTUAL

Personatges de la Bíblia: Josep (5) La gestió del perdó

Josep es mostra com un mestre en el difícil art de perdonar. La seva intervenció en el conflicte amb els seus germans posa de manifest una saviesa extraordinària i un gran sentit comú.

En primer lloc, intervé per tal que ells s'adonin del mal que han ocasionat. Els fa despertar els records del que han fet. Perdonar no vol dir ignorar el mal. Per fer reviure el conflicte a la seva família, repeteix la situació de perdre un germà. A més, els dóna espai per reflexionar. Primer els empresona durant tres dies. El resultat és l'esperat. S'adonen del mal comès: «Ara paguem el mal que vam fer al nostre germà, perquè no el vam escoltar quan vèiem que, angoixat, ens suplicava. Per això ara ens cau damunt aquesta tribulació» (Gn 42,21).

Josep, per ser capaç de perdonar, necessita una dosi de bons sentiments, i aquests sentiments romanen en el seu interior. Els ha de desvetllar. La presència de Benjamí, fill de la seva mateixa mare, provoca aquest miracle. Amb el cor commogut de

veure el seu germà petit, Josep va haver de sortir de pressa de la sala perquè se li negaven els ulls. Entrà a la seva cambra i es posà a plorar (Gn 43,29-31).

Ara ja està preparat per perdonar, però cal que els seus germans estiguin en disposició de ser perdonats. Cal que en ells es desvetlli el millor d'ells mateixos. Per aconseguir-ho, Josep dissenya una estratègia enginyosa: fa amagar una copa de plata en el sac de Benjamí i envia el majordom de palau a escoltar la caravana.

En descobrir la copa amagada en el sac de Benjamí, i conduïts a la presència de Josep, Judà, desesperat, pren la paraula i explica que no pot tornar a veure el seu pare sense Benjamí, perquè l'ancià moriria de tristesa en perdre un segon fill. I Judà s'ofereix per quedar-se com a esclau en lloc de Benjamí. Ara ja s'ha produït el miracle del perdó. La reconciliació és possible. Josep és un mestre en el difícil art del que avui denominem intel·ligència emocional.

Josep Otón

(Històries i personatges. Ed. Claret, Barcelona 2009)

RELIGIÓ I COMUNICACIÓ

Defensa de la pregària de petició

Amb una certa freqüència, s'acostuma a rebutjar la *pregària de petició* o, almenys, a considerar-la com una forma inferior, qualificada sovint de màgica, pròpia dels *no perfectes*. Se la presenta com una forma infantil, premoderna, supersticiosa i molt poc espiritual, perquè Déu —diuen— no té cap necessitat de les nostres demandes.

Creiem, però, que la pregària de demanda és la *pedra de toc* de la fe, perquè el qui prega la pronuncia amb confiança i està disposat a acceptar, no d'una manera resignada i fatalista, sinó acceptant, del poder i la bonesa de Déu, el fet de ser escoltat o no.

A la nostra manera d'entendre, la pregària de petició posseeix un tret que, almenys des d'una perspectiva antropològica, té una importància sense límits. En efecte, aquest tipus de pregària és plenament *humana* pel fet que parteix d'allò que, en un aquí i un ara concrets, és a dir, històricament, necessita, pateix, avorreix, anhela i estima una persona o un grup humà determinats.

Però hi ha un altre fet important —potser seria més apropiat dir decisiu— en favor de la pregària de petició: perquè en la creació continua descabdellant-se el temps de l'home: la *creació* —o, potser, des d'una perspectiva antropològica, fora més exacte parlar d'*història*— que encara no ha estat acabada, roman incompleta, necessita complements. Estem en la història, no pas en el *final de la història*. Estem en l'espai i en el temps, és a dir en aquella situació pròpiament humana en la qual l'home pot fer el bé o pot fer el mal a l'home.

I és aquí on intervé un factor decisiu per a la humanitat en el seu conjunt i, molt en especial, en relació amb la pregària: *Déu s'ha encarnat*. Encarnar-se significa que ha *abandonat* les dimensions i les perspectives *celestials* i ha adoptat, *propter nos et propter nostram salutem*, les humanes.

Lluís Duch

(Religió i comunicació, Fragmenta Editorial)

SANTORAL

31. ✠ Diumenge XVIII de durant l'any. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev., basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

1. Dilluns. Sant Alfons-Maria de Liguori (Nàpols 1696-Pagani 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fund. Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; sant Feliu (Fèlix), mr. a Girona (s. iv), d'origen africà; Stes. Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.

2. Dimarts. Sant Eusebi de Vercel·li (†371), bisbe, d'origen sard; sant Pere-Julia Eymard (1811-1868), prev. marianista, de La Mure, fund. associacions eucarístiques; Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; santa Teodora i els seus tres fills, mrs.; sant Esteve I, papa (254-257) i mr.

3. Dimecres. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiàtria, deixebra de Pau a Filipis (s. i); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Cira, vg.

4. Dijous. Sant Joan-Maria Vianney (1786-1849), prev., rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana mr.

5. Divendres. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Reimei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, mr.

6. Dissabte. Transfiguració del Senyor, popularment: el Salvador, situada per tradició al mont Tabor (s. iv); sant Just i sant Pastor, noiets germans màrtirs d'Alcalà d'Henares; sant Hormisdès, papa (514-523).

INTENCIONS DEL SANT PARE (agost)

General: Que la Jornada Mundial de la Joventut fonamenti més els joves en Crist.

Missionera: Que els cristians d'Occident recobrin l'entusiasme de la fe.

EDUCAR

El respeto a la diversidad

Nuestras escuelas deben tomar buena nota de que, quizá, si educamos con lentitud saldremos algún día del pelotón de los torpes, del lugar destacado del *ranking* del fracaso

escolar europeo en que ahora nos encontramos inmersos.

Los verdaderos docentes son conscientes de que aprender para pasar un examen y olvidar aquello que se ha aprendido puntualmente es perder el tiempo. La educación debe basarse en una nueva idea de disfrutar y al mismo tiempo aprovechar a fondo las horas de que dispone. La educación lenta respeta el ritmo personal y es flexible. Es una educación que busca encontrar el ritmo de aprendizaje de cada uno y de cada actividad. ¡Aquí no se penaliza la lentitud!

«El verdadero maestro es aquel que sabe quedarse pasivo y esfumarse para que el niño descubra lo que él le enseña», nos apunta el filósofo galo Maurice Blondel. Y entre nosotros circula la sentencia catalana: «El bon mestre sota d'un pi fa escola» (El buen maestro bajo un pino hace escuela).

Hay que respetar el ritmo de aprendizaje de cada persona, singular y diferente del otro. Si de verdad somos conscientes del hecho diferencial de que todos somos iguales (en cuanto a oportunidades educativas, claro está), pero diferentes en nuestras posibilidades potenciales de desarrollo, hemos de individualizar los proyectos educativos. Así pues, en las escuelas no puede haber una atención a la diversidad del alumno sin reivindicar el tiempo justo que cada niño necesita para adquirir y asimilar conocimientos. Quien dice en la escuela, dice en casa.

Los niños con trastornos, con dificultades o deficiencias son candidatos a recibir una educación lenta, adecuada a sus necesidades. Llevo años insistiendo en que es la escuela la que tiene que adaptarse al niño, no el niño a la escuela.

Dr. Paulino Castells

(Tenemos que educar, Ed. Península. Hem d'educar, Ed. Columna)

ENTREVISTA

JAUME CASAMITJANA

Els joves i el sacerdoti

Els bisbes responsables del Seminari Major Interdiocesà de Catalunya han renovat recentment Mn. Norbert Miracle com a rector del Seminari, i han nomenat Mn. Jaume Casamitjana nou vicerector, en substitució de Mn. Pere Oliva. Jaume Casamitjana, de 34 anys, ha estat nomenat, també, rector del Seminari de Vic, càrrec que compaginarà amb els de delegat de Pastoral Juvenil, vicedirector de l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic i jutge del Tribunal Eclesiàstic.

La seva joventut l'ajuda a connectar amb els seminaristes i amb els joves de la seva diòcesi?

Sí, el fet de ser jove pot ajudar a entrar en diàleg, a compartir inquietuds... I també permet testimoniar que es pot ser jove i plenament feliç en l'entrega total al Senyor. El llenguatge per fer-ho ha de ser significatiu, alegre i entusiasta, sense desvirtuar evidentment el missatge que ens ha estat transmès. I, al mateix temps, hem de ser capaços de donar raó de la nostra esperança, amb un testimoni de vida coherent, eclesial i radicalment compromès amb la Bona Nova. Així podem ser més creïbles en el nostre anunci del Regne.

Què caldria fer per atraure els joves al sacerdoti?

És veritat que hem d'entonar el *mea culpa*, ja que en ocasions no hem sabut transmetre amb joia i esperança el tresor que portem en vasos de terrissa. Però també cal afirmar que la nostra societat acusa les repercussions de l'anomenada postmodernitat, concretament l'actual clima agnòstic, antirreflexiu, pragmàtic i d'exaltació del jo que predomina en el teixit cultural occidental. Es fa difícil parlar en termes d'entrega total, de compromís per tota la vida i d'acceptació de la crida de Déu. Davant de tot això, als sacerdots se'ns demana més radicalitat en el seguiment del Crist, no en tinc cap dubte, per tal de sacsejar els cors adormits dels joves.

Per què un esdeveniment com la JMJ atrau tants joves d'arreu del món?

A mi m'agrada veure la JMJ com un esdeveniment eclesial en què ens trobarem amb persones de tot el món, unides per celebrar i viure l'experiència de ser creients en el Déu de Jesucrist. Tot plegat amb el preludi dels dies previs d'acollida a les nostres diòcesis, que poden ser un bon pretext per sacsejar i reactivar els nostres joves, a cops massa poc engrescats per transformar el nostre món. I és que la fe, certament, és el llevat que pot catalitzar la revolució més esperada, la de la civilització de l'amor.

Òscar Bardaji i Martin

L'arxiprestat de l'Alt Urgell, en memòria de St. Ermengol

Els sacerdots de l'Arxiprestat de l'Alt Urgell, encapçalats per l'Arxiprest, Mn. Xavier Parés i Saltor, es van trobar el 6 de juliol al Pont de Bar, per a fer la reunió de cloenda del curs, i per recordar el mil·lenari de Sant Ermengol. Per aquest motiu, Jordi Pasques i Mn. Benigne Marquès van fer una xerrada informativa sobre les activitats que es duen a terme amb motiu del mil·lenari, els projectes que s'han dut a terme i els que es preveuen, com la restauració de la capella de Sant Ermengol, a l'antic Pont de Bar. En acabar la xerrada, es va fer una visita a aquesta capella i s'hi va fer la pregària de l'Àngelus. I per a finalitzar la trobada, es va fer un dinar de germanor.

Celebració de Sant Cristòfol molt lluïda

Benedicció al Passeig Joan Brudieu

La diada de Sant Cristòfol ha estat celebrada enguany a moltes parròquies del Bisbat d'Urgell. La celebració a la Catedral de Santa Maria, a la Seu d'Urgell, va ser presidida pel Rector, Mn. Xavier Parés, i la Confraria de Sant Cristòfol, l'Alcalde de la ciutat, Albert Batalla i bona part del Consistori van assistir a la missa, amb un gran nombre de fidels. En acabar, la solemne benedicció es va dur a terme en un ambient molt festiu al Passeig Joan Brudieu, sota l'atenta mirada dels Gegants de la Ciutat i coincidint amb la trobada de puntaires.

Desenes de vehicles de tota mena, antics, camions, tractors, esportius, bicicletes... Van desfilar guarnits amb les millors gales per davant de Mn. Parés, que els va beneir a tots.

A Ponts es va fer una reeixida celebració en la que Mn. Jaume Mayoral beneir tota mena de vehicles.

A moltes parròquies aquesta festa va fer del diumenge 10 de juliol, una cita familiar i entranyable.

Reunió de Bisbes a Salardú

Els dies 11, 12 i 13 de juliol de 2011 es va celebrar la reunió n. 199 de la Conferència Episcopal Tarraconense (CET), a l'hotel La Creu, a Salardú (Vall d'Aran), del nostre bisbat. La reunió va ser presidida per Mons. Jaume Pujol Balcells, Arquebisbe de Tarragona, i hi van assistir l'Arquebisbe d'Urgell Mons. Joan-Enric Vives i els altres bisbes de Catalunya, llevat dels bisbes de Solsona i Vic.

A la trobada els bisbes van parlar de la preparació de la Jornada Mundial de la Joventut (JMJ), que tindrà lloc a Madrid, els dies 16 a 21 del pròxim mes d'agost, presidida pel Sant Pare Benet XVI, així com els actes previs que tindran lloc els dies anteriors a la JMJ a les deu diòcesis catalanes, quan seran acollits més de 40.000 joves d'Europa i d'Amèrica, en camí cap a la jornada.

Els bisbes van animar novament tots els joves de les diòcesis catalanes a participar amb entusiasme en aquesta Jornada Mundial de la Joventut. Per a inscriure-s'hi i per a tenir tota la informació adient, els interessats poden accedir al web del SIJ (<http://www.jovesij.com/>), o al seu blog (<http://www.marcats.blogspot.com/>).

Mons. Salinas, Bisbe de Tortosa i Delegat de la CET per a la catequesi, informà de diverses qüestions relacionades amb l'àmbit catequètic i va distribuir exemplars de les noves edicions, en llengua catalana, del *Catecisme de l'Església Catòlica*, del *Compendi del Catecisme* i del nou llibre que exposa *L'essencial per a la vida del cristià*, així com del tercer quadern d'activitats per treballar el Catecisme *Jesús és el Senyor*, adreçat als infants de 7 a 11 anys.

Mons. Pardo, Bisbe de Girona i Delegat de la CET per a la Pastoral de Joventut, va introduir la proposta organitzativa del Moviment de Centres d'Espai Cristians Catalans. Els bisbes van estudiar la proposta, així com la relació que hi ha d'haver amb la Coordinació Catalana de Colònies, Casals i Clubs d'Espai i amb la Fundació Pere Tarrés, tot en ordre a dinamitzar i coordinar millor l'acció pastoral dels centres a nivell català, respectant sempre les decisions dels moviments diocesans i la seva autonomia i arrelament diocesà.

El Cardenal Martínez Sistach informà de la recent reunió tinguda a Roma en què s'ha tractat, en el Pontifici Consell per a la Nova Evangelització, de portar a terme la «Missió Metròpolis», un conjunt de compromisos en la pastoral ordinària (especialment de formació) i d'iniciatives simultànies a onze ciutats europees —entre elles Barcelona— durant la Quaresma 2012 per a impulsar la nova evangelització. També en aquest àmbit, Mons. Vives proposà que la CET concreti en l'àmbit de les diòcesis catalanes la proposta del Sant Pare Benet XVI de potenciar «l'atri dels gentils», la relació de diàleg i aproximació respectuosa i alhora apostòlica entre creients en la fe cristiana i no creients o agnòstics que s'interroguen per la qüestió de Déu.

Reunió a l'hotel La Creu de Salardú

Celebració eucarística

La web 2.0, un nou llenguatge a l'abast de l'Església

El dia 4 de juliol, va tenir lloc, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, la jornada «Els reptes comunicatius de l'Església. El 2.0 i les xarxes socials», organitzada pel Secretariat Interdiocesà de Mitjans de Comunicació Social (SIMCOS). La jornada va estar presidida per Mons. Sebastià Taltavull, Bisbe auxiliar de Barcelona, Delegat de la CET per a l'àmbit dels MCS i President del SIMCOS i Mons. Agustí Cortés, Bisbe de Sant Feliu de Llobregat, i va comptar amb les intervencions del director de continguts digitals del Grup Godó, Ismael Nafria, del Professor de la Universitat Ramon Llull, Francesc Canosa, de la Professora de la Universitat Internacional de Catalunya, Marta Matías i del Secretari de comunicació del Govern de la Generalitat de Catalunya, el periodista Josep Martí i Blanch. Mons. Taltavull va destacar que hi ha la necessitat que el llenguatge de l'Església sigui entenedor i senzill i es faci present en tots els nous mitjans de comunicació, com són les xarxes socials, i va remarcar, parafrasejant unes paraules de Benet XVI, que cal estar atents a l'obra de Déu en el món a través del llenguatge dels homes.

Ismael Nafria va parlar de «El web 2.0: canvi de paradigma», el web que es converteix en plataforma perquè l'usuari sigui la part activa del procés, passi d'espectador a creador i generador, i va oferir tot un ventall d'exemples i un full de ruta en el qual s'indicava tot el que calia tenir en compte a l'hora d'introduir-se al web 2.0. Francesc Canosa i la Sra. Marta Matías van fer la «Introducció a les xarxes socials i el pla de comunicació 2.0». Van participar a la jornada una cinquantena de Delegats de Mitjans de les diòcesis de Catalunya, persones vinculades a l'àmbit de la comunicació en l'Església i periodistes.

EL PATRIMONI, UN VALOR EN ALÇA

Mare de Déu de les Peces

L'eglésia de la Mare de Déu de les Peces domina la plana de la Seu d'Urgell des de l'emcimbellat promontori que puja cap a Vilanova de Banat i cap a la Serra del Cadí. És a la comarca de l'Alt Urgell, al municipi d'Alàs i Cerc. El temple, una ermita-santuari, depèn de Sant Esteve d'Alàs i l'advocació a Santa Maria apareix en aquestes contrades en documents del 942 el més antic. Hi ha constància de que primer, el lloc no era més que un llogarret. I més tard, amb l'epidèmia del segle XIV, que provocà una gran mortaldat, l'ermita fou objecte de nombroses deixes testamentàries, per bé que petites. Avui encara hi ha una gran devoció a la Mare de Déu. Ara, aquesta imatge s'està restaurant al Centre de Restauració de Béns Mobles de la Generalitat, on se l'hi fa un tractament per fixar la policromia i millorar el seu estat general. Aquesta petita imatge de la Mare de Déu amb el Nen ens deixa veure una de les iconografies marianes més presents en el període del gòtic. La Mare de Déu que dreta sosté el Nen Jesús al braç esquerre i el presenta als fidels que contemplaven la imatge en la seva ermita de la Mare de Déu de les Peces, un infant que porta l'atribut del llibre de la Vida i amb

l'altra mà beneix. Maria a la seva mà dreta porta una bola que representa la poma de la Nova Eva, a més duu la corona al cap que la converteix en la Reina del Cel, tot ajudant als fidels a cantar-li la «Salve Regina» i posteriorment els goigs que li van dedicar a la imatge i que diu en una de les estrofes:

«Seu d'Urgell i sa Ribera
a vostra vista teniu.
Vós sou de tots Mitjancera.
I ses súpliques oiú:
trobem Peça ben cabal
aquells que de vós s'abrigoco.»

El temple que acull aquesta imatge és del segle XII, construït seguint les formes de l'arquitectura rural del segle anterior: una sola nau prolongada cap a migdia de manera que el portal actual i la finestra de ponent, com també l'absis queden marcadament descentrats. Antigament hi havia una segona porta: diu la veu popular que una la feien servir els veïns d'Alàs i l'altre els de Torres d'Alàs, molt proper també.